

Přímá Stežka

Mystická praxe
k poznání skutečnosti

KVĚTOSLAV
MINAŘÍK

PŘÍMÁ STEZKA

Vydavatelská řada PŘÍMÁ STEZKA
Svazek 2

CANOPUS

KVĚTOSLAV MINAŘÍK

PŘÍMÁ STEZKA

Mystická praxe k poznání skutečnosti

CANOPUS
Praha 2012

© Květoslav Minařík 2012
ISBN 978-80-87692-10-3

Autor v r. 1939

PŘEDMLUVA K DRUHÉMU VYDÁNÍ

K vydání Přímé Stezky jsem byl veden úmyslem upozornit na tuto knihu ty, kdo hledají v tzv. tajných naukách. Při svém hledání se totiž setkávají s různými tvrzeními, která mohou být mnohými fakty vyvrácena. To by snadno mohlo zničit jejich víru, že se snad v tomto světě, utápějícím se v materialismu se vši jeho bezohledností k duchovním hodnotám, může stále ještě najít něco lepšího, co vede k rozvoji duchovních hodnot a dobra vůbec.

Toto moje stanovisko však neuznávali ani nechápali ti, kdo se cítili „oficiálními zástupci“ mystické publicity. Ještě v roce 1945 mi jeden z nich drsně řekl, že jsem se místo mystiky měl dál držet svého řemesla. I když jsem však měl za sebou pouze čtyři a čtvrt roku nepravidelné školní docházky, přesto jsem nepostrádal vysoké mystické zkušenosti. Podařilo se mi přece již v roce 1926 uvést svou bytost do bodu symbolizujícího zbožštělé vědomí, které jsem nezbavil ani sdružující síly jáství ani kvalit, jimiž se vyznačuje tělo. Za těchto okolností jsem ovšem přenesl sebe sama ze vztahů časově-prostorových do transcendentna, které mi bylo pouze základnou, z níž jsem mohl jako neúčastný pozorovatel subjektivního života prohlédat celou problematiku žití, řešitelnou spíše psychologicky než citovým unesením. A tak jsem nabyl vhledu, který doplnil mé vzdělání a učinil mne plně odpovědným za všechno, co píši.

Když jsem však psal tuto knihu, neměl jsem žádné spisovatelské zkušenosti. Proto jsem udělal několik kopií a nechal jsem je komentovat svým přátelům, kteří se mi zdáli psychologicky zastupovat některé skupiny lidí, kteří by tuto knihu mohli dostat do rukou. Podle jejich komentářů jsem pak hodlal posoudit, zda je dílo takové, jaké jsem je chtěl mít. Tak se stalo, že jsem

čekal celé dva roky na komentáře právě od člověka, který mi představoval racionalistu v nejpozemštějším smyslu toho slova, ovšem se sklony hledat i v ezoterismu. Když jsem od něho konečně svou práci i s komentáři obdržel, zamítl jsem myšlenku vydat ji knižně.

Po tomto rozhodnutí jsem si teprve náležitě uvědomil, že je to jenom hra nepřátelských sil, a proto jsem pomýšlel na přepracování celého díla, aniž jsem se opíral o názor kohokoli dalšího. To bylo někdy v létě 1938. Zatím, co jsem takto uvažoval, vyvstal přede mnou nepřítel mystiků a jasně prohlásil, že se mi dílo vydat nepodaří. Tím došla trpělivost i mně a rozhodl jsem se, že dílo přepracuji a vydám.

Opíraje se jen málo o knihu původní, pracoval jsem znovu a snažil jsem se, abych byl hotov co nejdříve. Tak se stalo, že téměř od psacího stroje, jako hrubá práce, šla tato nová kniha do tisku a korektury jsem mohl provádět již jen nedokonale. Kromě toho vznikly i obtíže technické, takže kniha vyšla jako dítě spěchu snad čtrnáct dní před okupací naší republiky.*

To předesílám, abych odůvodnil zásahy do prvního vydání.

Čtenáři byla kniha dobře přijata. Leč musel jsem konstatovat, že většinou sahali k pracím, které jim zdánlivě slibovaly úspěch bez nechutných mravních cvičení, především však k cvičení s hadí silou. To by znamenalo, že většině lidí nejde o to, aby se umravnili a tak stoupali na žebříku duchovnosti bytostnými hodnotami vytvářenými dobrou karmou, nýbrž že chtějí jen získat zážitky, jejichž hodnotu nechápou. Tak ti, kdo jsou svým vědomím zcela ponořeni ve hmotu a nechají se ovládat atavistickými sklony a živočišnými pudy, hromadí své dluhy za snahu vyžívat pocitové vzruchy, aniž pomyslí na to, zda za to také nebudou muset něco platit. Počínají si tak proto, že většina z nich

* Hitlerova okupace Československa 15. 3. 1939. (Poznámka vydavatele.)

byla o mystice informována jako o cestě výsledků, nikoli jako o cestě práce. A jelikož jsem počítal především s nimi, stylizoval jsem celé dílo tak, aby v něm soudný člověk nenašel pochybný začátek. Tak jsem se s celou věcí mezi čtenáři zachytil a tím mi vlastně ti, kdo hledali senzace, pomohli dostat knihu mezi ty, na něž jsem původně myslel.

Knihu jsem rozdělil na tři díly, z nichž pouze poslední mluví o praxi. Druhý díl zachycuje situace s praxí nepřímo spojené, takže může být prospěšný jen těm čtenářům, kteří již postoupili na mystické cestě tak daleko, že si musí vysvětlit něco ze své mystické praxe. V prvním dílu se vypořádávám s některými jevy zasahujícími do mystiky a ponechávám jej i ve druhém vydání, protože předpokládám, že i dnes bude do jisté míry aktuální.

Podle mého úsudku není třeba obsahově na knize nic měnit a kromě toho míním, že může svému účelu ještě dále dobře sloužit. Rozhodl jsem se tedy vydat ji podruhé, neboť mnohé z toho, co jsem očekával od prvního vydání, zapadlo v strašném vichru politického dění.

Míním totiž jít dál za původním úmyslem volat ty, kdo hledají na mystických cestách, neboť jsem si vědom toho, že to může být k jejich dobru. Víím, že i dnes bude pronikat k uším hledajících lidí volání těch, kdo jim budou nabízet „cestu výsledků“, což může vrhat na dobré a psychologicky správně podložené nauky jenom stíny. Prohlašuji, že já jsem našel v mystické nauce poklad nedocenitelný.

Vyslovuji jen přání, aby ti, kdo budou pokračovat v úsilí o uskutečnění nauky Přímé Stezky, neměli velikých překážek na obtížné mystické cestě a aby mohli prospívat v harmonii k dobru svému i k dobru ostatních lidí. Proto volám k Nejsvětějšímu:

Ty, kterýs připustil,
abych pronesl nauku
údolím strasti, hrůz a nebezpečství,
požehnej jí,
aby byla k dobru všech lidí,
posilou jejich mravnosti a rozmnožováním dobré karmy,
neboť ty vedou do sídla blažených bytostí.
V sedmém roce vtělení a vlády Višnu (1953)

Květoslav Minařík

PŘEDMLUVA K PRVNÍMU VYDÁNÍ

Nikdy nezapomínejte na slávu lidské
přírozenosti. Jsme nejvyšší Bůh, jaký
kdy byl a jaký kdy bude. Kristové a buddhové jsou
jenom vlny na tomto
nekonečném oceáňě, který jest Já.
Svámí Vivekánanda

V poválečné době* se v Evropě s reformami ve společenském i duševním životě také rozšířily okultní a ezoterické nauky, jejichž interpretace je však vždy nestavěla do nejlepšího světla. Jejich propagátoři přidali ze zjištěných důvodů k tomu, co je v těchto naukách dobré, i ledacos méně dobrého, vypočítaného na lidskou tížádnost. Tak vznikly mystické nauky, které rozněcovaly nižší tížádnost a slibovaly pouze to, co si elementární přírozenost může představovat jako žádoucí. Těchto nauk se chytili lidé chtíví světa, přičemž byli tak nekritičtí, že snadno všemu uvěřili. Teprve zkušenosti je poučily, že pravda je jiná, takže, neznajíce hodnotnějších nauk, se ve většině případů po čase o okultismus přestali zajímat.

Sledujeme-li otázku interpretace mystiky ze širšího hlediska, nejde ovšem jen o klamání důvěřivých jedinců. Jde o nauky a snahy, které také mohou věřící lidi v zevním životě poškodit, pokud se tito lidé nepřizpůsobili tendenci pramenů, z nichž čerpali, a nenalezli v nich předmět výdělnku.

Obecně není úkolem duchovních nauk rozšiřovat teorie, zakládající se na domněnkách nebo vedoucí k osobnímu prospěchu jejich „chytrých“ stoupenců. Mají naopak poskytnout zkušenosti, z nichž se vyvíjí pravé poznání, a pomoci také k tomu, aby

* Autor má na mysli 1. světovou válku. (Pozn. vydavatele.)

se člověk mohl povznést nad svět a přitom si zachovat všechny potřebné schopnosti pro hájení existence v tzv. nižším životě, dokud nenabude dokonalosti a neopustí své tělo. Toto stanovisko osvětluje, jak propastný je rozdíl mezi skutečným a propagovaným účelem mystických nauk. Ezoterní nauky, mateřské vychovatelky lidských bytostí, nikdy nepodporují rozvoj tendencí elementární přirozenosti. Ta by rozvinutím moci zdarma získané mohla nad pomyšlení zpyšnět. Pýcha, která je sama zlem, zlo jenom rozmnožuje. Rozmnožování zla je v rozporu s učením ezoterních nauk; ty chtějí zlo vymýtit.

Nebezpečí, které v ezoterních naukách vidí tzv. rozumní lidé, totiž běžní racionalisté, též ukazuje na to, že mystiku nechápou. Ezoterní nauky si totiž kladou za úkol provést člověka všemi sférami bytí, ale nepožadují na něm nic, co by ho zbavilo rozumu. Obrazotvornost a myšlení, které při neopatrné manipulaci mohou vést k úchylkám rozumu, jsou při správné mystické výchově pevně ovládané – mnohem pevněji než v každém jiném případě. Poctivý žák pravého ezoterismu se mystickou výchovou stane člověkem rozumnějším a duševně zdravějším než ti, kdož mu bláznovství prorokují a připisují.

Jestliže zde obhajují mystiku, nemám tím na mysli ty, kdo za okultní disciplínu považují hlavně snahu uvádět se do stavu pasivity. Před jejich zrakem pak defilují myšlenky a obrazy, které je děsí a které jimi posléze ve špatném smyslu duševně otřesou. Tito lidé pochopili okultní školení svým způsobem jako mnozí jiní lidé rozumnost. Proto je nepovažují za mystické vzory, ale doporučují, aby si rozumní lidé z jejich počínání vzali jen výstražné ponaučení, nic více.

Každé usilovné a záměrné myšlení i jednání může být škodlivé a nebezpečné, pokud si člověk pro sebe přesně vymezuje pojem skutečnosti. Jakmile však zboří hradby vybudované z vlastních domněnek a uzná, že je nezávislý, nemusí se již ničeho

obávat. Postřehne, že každá skutečnost je relativní, což způsobí, že se přestane obávat možné úhony. Uvidí, že i jeho rozum je výslednicí pojmů a zkušeností, které jsou v poměru k pojmu pravých hodnot života velmi abstraktní, takže i důvody, které tento rozum nachází, jsou také jen omezené.

Před člověkem stále leží široké pole skutečností, kde je třeba pečlivě bádát. To je zřejmé z otázek, které se neodbytně vtírají. Ustrašenectví, které člověku nedovoluje opustit vyšlapanou stezku životního stylu, mu neumožní tyto otázky zodpovědět. Je třeba odvrhnout strach před opuštěním životní linie, jakou předurčuje tradiční hmotařství, podle něhož je jediné vnímání hlíny (hmoty) bezpečným ujištěním, že si člověk zachová duševní zdraví. Je nezbytné vstoupit na půdu abstrakt s pevně ovládanými duševními silami. Pro světského člověka je to oblast psychologická; v ní se skrývají všechny žádoucí odpovědi. Člověk je přece všude doma, pokud si svůj domov neomezí na některý vesmírný kout. A jestliže si na něj svůj život omezil, pak je jeho svědectví naprosto bezpodstatné a lživé. Vidí a představuje si svou osobnost jako jedinou skutečnost a jako skutečné jenom to, co se k ní vztahuje. Chce-li však toto neudržitelné přesvědčení opravit, nezbyvá mu, než aby se odvážil vstoupit na stezku, která prochází abstrakty (psychickou přirozeností), neboť na ní dosáhne osvícení. Nesmí dbát toho, že se v mystice často vyskytují zdánlivě protikladná tvrzení: na jedné straně uvádějí abstrakta jako nebezpečná pro duševní rovnováhu, kdežto na druhé straně je vyvyšují a zdůrazňují, že jejich hodnota je reálná. – Jestliže je skutečnost skutečností, potom je vždy reálná; její jednotlivé jevy rozčleňuje pouze přemoudřelost, která je známkou nerozumu.

Rozum a mysl pracují bezvadně pouze tehdy, nepodléhá-li člověk názorům, které pocházejí ze spekulací. Neopírá-li se o takové názory, je schopen posoudit smysl mystické nauky správně,

neboť ho nebude ovlivňovat zaujatost pocházející z předem již utvořeného závěru. Je přece nejvyšší nerozum odmítat nauku, jejíž pomocí lze řešit určitý námět, jenom proto, že byla někým z nesmyslných osobních důvodů odsouzena. Psychická přirozenost skrývá vskutku mnohá tajemství, která mohou být postupně odhalována. Proto vyvrací i těm, kdo nejzarytěji odmítají otázky, týkající se niterného života, jejich vývody a připouští rozumné a odůvodněné vysvětlení všeho, co člověka ze života může zajímat.

Tato kniha uvádí čtenáře do oblasti duševního života. Pokud možno nevyslovuje názory, které by nebyly podloženy životními zkušenostmi. Nepoučuje zvědavce, ale poukazuje na metody a prostředky, jejichž pomocí lze obdržet odpověď na každou životně filozofickou otázku. Obsahuje-li některá zdánlivě protikladná tvrzení, pak je to jen proto, že je třeba ukázat věc z různých hledisek, a také proto, že je třeba se vyhnout jednostrannosti. Je totiž zvykem zastávat názor a nikoli pravdu. Názor může být jednostranný, kdežto pravda není takto omezena. O tom nás přesvědčují zkušenosti jak vědecké, tak i náboženské. První podávají řetěz logických vztahů, opírajíce se přitom o experimentální zkušenosti. Ale i druhé, náboženské, se opírají o pravé životní zkušenosti, které se vzhledem ke své povaze zdají být spíše subjektivní než objektivní. Vědecké zkušenosti však získávají většinou lidé kritičtí a opatrní,* kdežto náboženské mají často subjektivní povahu, neboť se do nich vměšuje vliv neukázněné obrazotvornosti a citovosti nábožensky založených a citících lidí.

Je však nutno vždy přihlížet k obojím zkušenostem. Nelze přece tvrdit, že reálné je pouze to, čeho se můžeme dotknout

*Někdy ovšem je tato opatrnost a kritičnost přehnaná, a proto je fanatismem nevěry. Tím se stává, že často nebývají formálně uznány i věci nade vší pochybnost prokázané a všeobecně platné.

a co může pochopit rozum, závislý často jen na smyslových postřezích. Ptejme se lidí, kteří nepropadli rozumování, a dozvíme se, že pro tvoření osudu jsou rozhodující spíše vnitřní popudy a vzněty, jež se o rozum pramálo opírají. A tato oblast (oblast pudů), která v životě lidí tolik rozhoduje a je tak obsažná, že z ní vychází téměř vše, čím se bytost vyjadřuje, by měla být považována za bezduchou čili abstraktní? Všimněme si dobře funkcí rozumu, porovnejme je s funkcemi citu a pudovosti a záhy poznáme, jak omezené jsou dosahy prvních, zatím co druhé dávají životu jeho individuální zabarvení v nejreálnějším slova smyslu. Vždyť i nejpřísnější profesor jako uznávaný prototyp rozumného tvora, nevěřícího již v nic, kromě toho, co lze dokázat matematicky, jedná téměř vždy pod tlakem citění a pudovosti, která buduje i jeho individuální osobnost. Přitom ovšem vůbec nezáleží na tom, jestli on sám uznává, že pudová oblast, jejímž jástvím je konkretizované podvědomí, je reálná či nikoliv. Projevy pudovosti jsou zde, každý je může zjistit, čili jsou prokazatelné, i když jejich existenci nelze prokázat matematickými formulami.

Z toho, co jsem právě řekl, vyplývá, že se nesmíme uzavřít do okruhu uznané skutečnosti, která je spíše tradiční a konvenční než objektivní. Musíme brát v úvahu všechny činitele, neboť na nich závisí naše prožívání, a uznanou skutečnost můžeme považovat za tak abstraktní jako každou jinou.

Vstupem na Přímou Stezku se člověk začne přibližovat bránám, za nimiž je možno pochopit univerzální bytí. Když se odstraní předsudky umlčením hlasů nižší části vnitřní přirozenosti, uzpůsobuje se pro čistý pohled do projeveného jsoučna, z něhož se lze nejsnáze učit právě správným nazíráním. Proto se vyhýbám tomu, abych čtenáře poučoval teoreticky; zato popisuji praxi pokud možno z mnoha hledisek, aby ji mohlo pochopit více lidí.

Knihy je rozdělena na tři části. První část jsem věnoval úvaze o duchovních směrech, s nimiž se nyní setkáváme. Snažil jsem se v ní vyzvednout všechno dobré, co obsahují, a poukázat i na méně dobré, jehož následky lze vidět jako stín, zatemňující budou Duha.

Ve druhé části jsem shrnul sice vedlejší, ale přesto stejně aktuální jednotlivosti, které mají přímý vztah k praxi Přímé Stezky. Ve třetí části je tato praxe a její výsledky.

Při svém styku s lidmi, kteří se snažili duchovně se vyvíjet, jsem poznal, že je nezbytné, aby se vyřešily náměty obsažené v první části; proto jsem se odhodlal řešit je v této knize. Bude-li se někomu zdát, že z mých tvrzení v první části mluví mravní slabost, která člověka zpravidla nutí posuzovat všechno nepříznivě, nechť uváží, že je mnoho lidí, kteří by rádi mysticky pracovali, ale nemají v těchto věcech jistotu. K těmto lidem vlastně mluvím. A doufám, že bude prospěšné každému, prostuduje-li si i tuto část.

Každá kapitola je do jisté míry samostatným stylovým a mnohdy i obsahovým celkem. Ale v souhrnu tvoří celek jeden – Přímou Stezku. Proto je třeba, aby hledající člověk přihlížel ke všemu. A pokud si tak bude počínat, můžeme předpokládat, že jeho duchovní vývoj bude harmonický. Ale vyjme-li z mystické praxe jenom to, co se mu bude líbit, a ostatní zanedbá, nemůže předpokládat, že bude průběh jeho zkušeností bez poruch.

Ke konci bych ještě rád upozornil, aby nikdo nepovažoval nauku Přímé Stezky za nové náboženství nebo okultní směr. Vznikla sloučením vyšších a nižších jóg, takže zpracovává bytost jako celek a tudíž jí přináležejí název Přímá Stezka.

V této knize uveřejňuji své vlastní zkušenosti. Vyhnul jsem se všemu, co bych neznal, takže jsou uváděné pokyny vyzkoušené. Jestliže jsem se vyhnul vysvětlování snů a fantazií, činil jsem to

proto, abych nepřispěl k smutným jevům nepřičetného nadšení, které končí v neblahé posedlosti a fanatismu. Nechť každý, kdo by se chtěl ocitnout v říši snění, použije praktických návodů určených pro tento účel; rádím mu však, aby se předem naučil ovládat psychické činnosti (samovolné i uvědomované a řízené), neboť by mohl upadnout do stavu, kterým by se vyloučil ze společnosti rozumných lidí.

1938

Autor

KAPITOLA I

ÚVOD

Není snad jediného člověka, jemuž by osud nepoložil otázku, jaký smysl a účel má život. Odpověď závisí na vnitřním založení a také na výchově. Moderní výchova si náležitě nevšímá citového života, jehož sféra objímá více než projevený svět. Tím více však ukazuje smyslový život jako realitu, která zasluhuje, aby byla studována co nejpečlivěji. Tím moderní výchova odvrací pozornost k věcem vnějším a citovou a pudovou oblast ponechává nekontrolovanému růstu.

Jako výsledek této výchovy roste nevědomost o duševním životě a upadá mravnost, která je přímo závislá na kvalitě citění. Chce-li si někdo, kdo uznává jenom smyslové jsoucno, zodpovědět otázku o smyslu a účelu života, nenalézá podklad pro vyšší mravní zřetel. Uspořádání společnosti mu dobře ukazuje, že je zbytečné, aby se omezoval v požitcích, a bezpodstatné, aby se utěšoval dobrými skutky, zvláště když je přitom nucen trpět. Vidí stále jenom to, že život začíná zrozením a končí smrtí, a to ho nutí, aby hledal uspokojení bez ohledu na city ostatních lidí. Chce se totiž zcela ponořit do požitků, aby uhasil oheň žádostivosti, který mu působí jak duševní, tak i fyzické napětí a utrpení. A nenalézá žádný rozumný důvod, proč by se měl mírnit. Je přesvědčen, že jsme prach a v něj se opět obrátíme a že nám zůstávají jen uspokojující vzpomínky na to, co jsme užili.

Je snad zřejmé, že jsem v poslední větě vyjádřil názory člověka výchovou podvedeného. A těmito názorům nepropadli pouze jedinci. Rozšiřují se stále více a někdy v budoucnu se možná stanou vlastní všem lidem. Potom budou filozofické odpovědi na otázky života velmi jednoduché, neboť nebude již

existovat nic kromě hmoty a zvířecím cítěním inspirovaného rozumu.

Zatím však ještě existují lidé, kteří jasně vidí, jak hluboký význam má v realitě citové žití. Uvědomují si i to, že oheň žádostivosti nelze uhasit tím, že ho budou stále sytit. Protože si to uvědomují, kladou si otázku jak si správně počínat, aby je to vedlo k dokonalému uspokojení. Filozofická stránka praxe Přímé Stezky jim k němu ukazuje cestu nejen sliby, jež mají sugestivně působit na jejich rozum a mysl, nýbrž i poukazy na určité druhy tělesného, duševního a morálního úsilí.

Vzhledem k tomu, co jsem právě řekl, vzniká otázka: může mít určitý duševní úkon vliv na to, abychom mohli postřehnout pravdu? Nauka Přímé Stezky praví, že ano, poznáme-li účinky pozorovací schopnosti, jíž jsou lidé více nebo méně vybaveni. Je-li tato schopnost někam usměrněna, stává se analyzující silou, která přináší poznání o podrobnostech pozorovaných jevů. Moderní výchova však usměrňuje pozorovací schopnost pouze k vnějším věcem. Vede tím člověka jen k poznání smyslového jsoucna, ale neumožňuje mu, aby pronikl k prazákladu jsoucnosti, který má tak vysokou kvalitu, že uniká postřehu, jakého je schopen člověk s roztříštěnou myslí.

Praxe Přímé Stezky naproti tomu člověka učí usměrňovat pozornost do nitra. Má si utvořit bod v podobě prázdnoty kdesi v těle a pozorovat ho. A duševní síly, které jsou v neustálém pohybu, se dotknou této prázdnoty, načež tato prázdnota vystoupí jako postřehnutelný objekt. Potom je nutno ji sledovat. Tím pozná vztahy mezi jevy a kvalitami a na základě toho karmu. Posléze člověk pozná své vnitřní Já, čímž zároveň rozřeší otázku trvání své vlastní existence. Potom již nebude propadat bludné domněnce o absolutním konci svého vlastního života, nýbrž přímo pozná, že má nekonečný život se všemi vlivy činů, účinkujících na něho podle své povahy. A tak se přibližuje ideálu